Pregaria.cat

Entrada

De la casa buida al sepulcre buit i el cor ple

1.- Que buida que està la casa des que tu vas marxar. Miri on miri tot em recorda la teva presència, la teva veu, les mirades i aquella complicitat de la nostra vida. Armaris, llibres, el sofà... com si d'aquí a una estona hagués de sentir el soroll de les teves claus i aquell hola tan peculiar de la teva veu. Ja fa temps que vas marxar, però és com si fes només un moment.

2.- Avui he anat al cenacle. Tot és buit. Estàvem tan tristes i cansades de plorar que teníem secs els ulls i els cors de pedra. No podem entendre per què Déu et va abandonar i vas morir a la creu com si fossis el pitjor malfactor de tot el poble. Que buida i tenebrosa és aquesta sala, tan plena de les teves paraules, del teu pa i vi presencial i misteriós! La buidor de fora ens ha portat a una total buidor de dins mateix de la nostra ànima.

3.- No ho sabeu? El sepulcre és buit. A primera llum hi hem anat i no hi havia la guàrdia, la pedra estava apartada i Ell no hi era. Un esglai terrible ens ha deixat sense esma. Potser han robat el seu cos? Quina buidor!! Ni el seu cos mort podem ara tenir!

4.- Jesús és viu! La vida ha vençut la mort. L'amor ha vençut l'odi, la plenitud ha vençut la tristor. És entre nosaltres, viu en nosaltres, segueix el Regnat de Déu. No el veiem amb els ulls, però el sentim en el cor. No marxarà mai més del nostra entorn.

Hem tornat a casa, la interior del cor, i la de pedra i fusta del cos, i estava plena, més plena que abans. Ara no veiem Jesús amb els ulls del cos, però sí amb els de la fe, l'esperança i l'amor. Jesús és viu i ens estima i ens crida. Som-hi, doncs.

Jesús Renau sj.